

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.502 van 15 april 2002
in de zaak A. 76.707/IX-866.**

In zake : Gilbert DE MOOR,
die woonplaats kiest bij
advocaat L. KEUNEN,
kantoor houdende te KERMT-HASSELT,
Diestersteenweg 216

tegen :

De Post.

D E R A A D V A N S T A T E, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Gilbert DE MOOR op 9 december 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 11 oktober 1997 genomen door verzoekers onmiddellijke chef, waarbij hij wordt afgezet met ingang van 11 oktober 1997;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de beschikking van 20 april 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 15 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 maart 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. KEUNEN, die verschijnt voor verzoeker, en van inspecteur-jurist L. VANHOOREN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het advies van eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker was als eerstaanwezend onderpostontvanger verbonden aan het kantoor Hasselt 1. Zijn taak bestond er onder meer in pensioengelden en ook andere waarden aan de postbodes te geven vooraleer zij op hun ronde vertrokken en na hun ronde met hen af te rekenen.

1.2. Op 15 mei 1997 stelt men vast dat er 5000 postzegels van 17 frank ontbreken in de zegelvoorraad van het kantoor (totale waarde: 85.000 frank). De verantwoordelijke heeft er geen verklaring voor. De loketbedienden moeten hun zegelvoorraad aankopen bij die verantwoordelijke.

1.3. Op 13 mei 1997 verhoogt verzoeker zijn postzegelvoorraad met 2620 frank zonder postzegels aan te kopen in zijn kantoor. Op 14 mei 1997 verhoogt hij in dezelfde omstandigheden zijn voorraad nog eens met 2681 frank. Dit maakt samen op twee dagen tijd 5301 frank.

Er volgt een intern onderzoek door de postmeester, bijgestaan door twee onderzoeksambtenaren van de gewestelijke directie en men ontdekt in de zegelmap van de dienst die door verzoeker wordt verzekerd drie volledige vellen postzegels van 17 frank waarvan de randen met het fabricagenummer zijn afgescheurd zodat hun herkomst niet meer kan worden achterhaald.

Hierover op 21 mei 1997 ondervraagd verklaart verzoeker in eerste instantie dat hij die zegels heeft teruggekocht van een uitreiker wiens naam hij zich niet meer kan herinneren. Nadien, volgens de ondervragers wanneer hij verneemt dat men de uitreikers zou ondervragen, verandert hij zijn verklaring. Dan

luidt het dat het zegels betreft die hij uit zijn kas nam ingevolge kasoverschotten, die hij bij hem thuis bewaarde en die hij nu terug had gelegd. De tegenwaarde van de teruggebrachte postzegels (de verhoging van zijn voorraad en de op 13 en 14 mei 1997 gekochte zegels), zijnde 7400 frank, heeft hij op zijn postchequerekening gestort. Dat de strookjes waren afgescheurd verklaart hij door te stellen dat het zegels waren die hij bij hem thuis had en die hij nodig had omdat hij als secretaris van een hengelvereniging maandelijks voor ongeveer 800 frank postzegels verbruikt. Hij ontkent evenwel dat hij 5000 postzegels van 17 frank heeft gestolen.

De onderzoekers sluiten hun onderzoek af met de volgende conclusies aangaande verzoeker :

“E.a.psp Demoor G. heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal van kasoverschotten waarvan het bedrag momenteel op minimum 7400 fr is vastgesteld.

Alhoewel hij blijft ontkennen dat hij de verdwenen 5000 zegels van 17 fr niet gestolen heeft, is het frappant dat hij zijn verklaringen over de herkomst van de zegels waarmee hij zijn voorraad aanvulde, telkens verandert op de ogenblikken dat zijn vorige verklaring ontkracht wordt. Met quasi zekerheid tonen deze feiten aan dat de verhoging van zijn zegelvoorraad gebeurde met zegels van 17 fr die afkomstig zijn van de verdwenen postzegels”.

1.4. Op dezelfde 21 mei 1997 wordt verzoeker uit de dienst verwijderd en de dag nadien wordt hij in het belang van de dienst preventief geschorst met vermindering van wedde en verlies van aanspraken op bevordering en op verhoging van wedde.

Verzoeker tekent er op 2 juni 1997 beroep tegen aan bij de commissie van beroep.

1.5. Op 28 mei 1997 dient de postmeester klacht in bij het parket tegen verzoeker wegens de voormelde feiten.

Op dezelfde dag straft hij verzoeker met de afzetting :

“1. Om op verschillende dagen in mei 1997 kasoverschotten niet te hebben gemeld en de bedragen ervan achter te houden.

2. Vermoedelijke dader van een diefstal - ten nadele van de ea o/rkp - van een pak postwaarden van 5000 stuks aan 17 fr. De feiten vonden plaats begin mei 1997. Hieromtrent op 21/5/97 duidelijk leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd”.

Verzoeker verantwoordt zich op 6 juni 1997 als volgt :

“1.- Er werd nooit, ook niet in de maand mei, enig onregelmatig kasoverschot vastgesteld. Zelfs bij het kasnazicht door de rekenplichtige en twee toezichtsambtenaren klopte alles.

2.- De diefstal van de 5000 zegels van 17 F. heb ik NIET gepleegd. Tijdens de ondervraging op 21/05/1997 heb ik nooit verklaard deze onvreemd te hebben en heb hierover geen leugenachtige verklaringen afgelegd. Bij bijkomende vragen bestaat de mogelijkheid dat ik zaken gezegd heb die niet met de werkelijkheid strookten, daar men mij aanzag als een dief en er slechts één ding door mijn hoofd spookte, van zo vlug mogelijk hier weg te zijn. U moet weten dat iedereen kan verdacht worden daar de brandkoffer en het vak waarin de zegels bewaard worden regelmatig openstaat. Nogmaals, ik heb de diefstal niet gepleegd”.

In reactie op verzoekers verweer voegt de postmeester een uitgebreide motivering aan de opgelegde straf, die er samengevat op neerkomt dat verzoeker zelf heeft verklaard dat hij postzegels uit zijn kas nam ten gevolge van kasoverschotten in plaats van die kasoverschotten als dusdanig te boeken; dat er wel leugenachtige verklaringen afgelegd zijn want verzoeker verklaarde eerst dat hij de postzegels had teruggekocht van een uitreiker, verklaring waarop hij later terugkwam; dat verzoeker inderdaad nooit toegegeven heeft de diefstal van 5000 zegels te hebben gepleegd maar dat hij juist rond het tijdstip dat het pak postzegels is verdwenen, zonder postzegels aan te kopen uit de kantoorvoorraad, zijn postzegelvoorraad verhoogt; dat van een aantal vellen, juist die welke verzoeker meebracht uit eigen voorraad, de strook met het fabricage nummer is afgescheurd en dat aangenomen dat hij inderdaad als secretaris van een hengelclub over een voorraad zegels diende te beschikken, uitnodigingen voor leden van de club niet als brief worden beschouwd en dus niet aan 17 frank moeten worden gefrankeerd enerzijds, en dat, anderzijds, indien hij de zegels daadwerkelijk nodig heeft, het ongerijmd is om die zegels terug in zijn dienstvoorraad in te brengen.

De postmeester besluit dat verzoeker schuldig is aan onvreemding van kasoverschotten ten belope van minimum 7.400 frank en dat andere belangwekkende feiten in hoge mate wijzen op tegenspraak waardoor met een aan de waarschijnlijkheid grenzende zekerheid kan worden gesteld dat verzoeker het pak van 5000 postzegels heeft weggenomen.

De postontvanger behoudt de straf op 9 juni 1997 en verzoeker tekent op 12 juni 1997 beroep aan bij de commissie van beroep.

1.6. Voor de commissie van beroep argumenteert verzoekers raadsman dat er geen harde bewijzen zijn van het wegnemen van de 5000 postzegels. Hij wijst er daarbij verder op dat de verantwoordelijke voor de zegelvoorraad in het kantoor verklaarde geen enkele van zijn collega's te kunnen beschuldigen, dat iedereen de dader kan zijn vermits de koffer waarin de zegelvoorraad bewaard wordt vaak onbewaakt openstaat en dat verzoeker een verklaring heeft gegeven voor de

kasoverschotten, namelijk dat hij zegels had aangekocht voor een aanschrijfactie van sponsors door de hengelclub waarvan verzoeker secretaris is maar dat die actie niet doorging en hij daarom de daarvoor aangekochte zegels teruglegde en dat die verklaring niet werd ontkracht.

De commissie van beroep adviseert dat de schorsing in het belang van de dienst en de opgelegde afzetting verantwoord zijn. Zij motiveert haar advies als volgt :

“Gelet op de zware vermoedens ten laste van betrokkene, inzake de 5000 verdwenen postzegels van 17 F.; Gelet tevens op de bewezen en toegegeven achterhoudingen van kasoverschotten en dit niettegenstaande zijn kennis en ervaring met +/- 37 jaar dienst”.

1.7. Als gevolg van dit advies overweegt de postmeester dat zijn eerste beslissing van 9 juni 1997 moet behouden blijven en beslist hij op 11 oktober 1997 dat verzoeker wordt afgezet met ingang van die datum.

Hij motiveert die beslissing onder meer als volgt :

“Gelet op de zware vermoedens ten laste van betrokkene inzake de 5000 verdwenen postzegels van 17 F; Gelet tevens op de bewezen en toegegeven achterhoudingen van kasoverschotten en dit niettegenstaande zijn kennis en ervaring met +/- 37 jaar dienst”;

2. Over de gegrondheid van de vordering.

2.1. Overwegende dat verzoeker in een derde middel aanvoert dat er uit het dossier voldoende blijkt dat er zelfs geen “zware vermoedens” zijn inzake de verdwenen postzegels van 17 frank en dat er geen enkele aanwijzing bestaat om zonder meer een verband te leggen tussen diefstal van postwaarden en het zogenaamde kasoverschot waarvoor hij een “plausibele” uitleg kon geven; dat volgens hem derhalve moet worden vastgesteld dat “gelet op de voorhanden zijnde gegevens van het dossier” de beweerdde feiten niet bewezen zijn en dat zij dan ook geen tuchtstraf kunnen verantwoorden;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord met betrekking tot dit middel stelt wat volgt :

“Verschillende dagen in mei 1997 heeft betrokkene kasoverschotten niet gemeld en de bedragen achtergehouden. Bovendien zijn er na een onderzoek zware vermoedens ten laste van betrokkene inzake 5000 verdwenen postzegels van 17 bfr. Duidelijk leugenachtige verklaringen zijn door hem afgelegd in deze zaak”;

2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat hij geen leugenachtige verklaringen heeft afgelegd doch een tegenstrijdige verklaring omdat zijn eerste verklaring in paniek werd afgelegd omdat hij “noch min noch meer werd beschuldigd van diefstal”;

2.4. Overwegende dat, al komt het de Raad van State niet toe om in hoger beroep uit te maken wat, naar zijn oordeel, de juiste toedracht van de aan de tuchtstraf ten grondslag liggende feiten is, hij wel vermog na te gaan of de tuchtoverheid, gelet op de gegevens van het administratief dossier, rechtmatig tot haar vaststelling betreffende de toedracht van het aan verzoeker ten laste gelegde feit is gekomen en in redelijkheid heeft kunnen vaststellen dat dit feit als voldoende bewezen voorkomt; dat de tuchtoverheid die zich over een tuchtstraf wegens een bepaald feit moet uitspreken, niet alleen vermog te steunen op bekentenissen of harde bewijzen doch ook op vermoedens die gevolgtrekkingen zijn van bekende feiten om te besluiten tot een onbekend feit en dat die vermoedens gewichtig, bepaald en met elkaar overeenstemmend moeten zijn; dat te dezen de postmeester heeft vastgesteld dat verzoeker zelf verklaarde dat hij postzegels uit zijn kas nam ten gevolge van kasoverschotten in plaats van die kasoverschotten als dusdanig te boeken en dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd doordat hij eerst verklaard heeft dat hij de postzegels had teruggekocht van een uitreiker, verklaring waarop hij later terugkwam; dat hij nooit toegegeven heeft de diefstal van 5000 zegels te hebben gepleegd maar dat hij juist rond het tijdstip dat het pak postzegels is verdwenen, zonder postzegels aan te kopen uit de kantoorvoorraad zijn postzegelvoorraad heeft verhoogd en dat van een aantal vellen, juist die welke verzoeker meebracht uit eigen voorraad, de strook met het fabricage nummer was afgescheurd en dat aangenomen dat hij inderdaad als secretaris van een hengelclub over een voorraad zegels diende te beschikken, uitnodigingen voor leden van de club niet als brief worden beschouwd en dus niet aan 17 frank moeten worden gefrankeerd enerzijds en dat, anderzijds, indien hij de zegels daadwerkelijk nodig had, het ongerijmd was om die zegels terug in zijn dienstvoorraad in te brengen; dat de postmeester aldus op een terechte wijze tot de overtuiging is kunnen komen dat de aan verzoeker ten laste gelegde feiten een voldoende zwaarwichtig karakter

vertoonden die de afzetting verantwoorden; dat het middel bijgevolg niet gegrond is;

2.5. Overwegende dat in het auditoraatsverslag alleen het derde middel is onderzocht; dat er dienvolgens aanleiding is om het bevoegde lid van het auditoraat op te dragen om ook de overige middelen te onderzoeken,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De debatten worden heropend.

Artikel 2.

Het door de auditeur-generaal aan te stellen lid van het auditoraat wordt ermede belast de zaak volledig af te doen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien april 2000 en twee, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.